

[Lykketoff]

Det er sagt gentagne gange de sidste uger, det er præciseret af Socialdemokratiets formand i tre på hinanden følgende breve til statsministeren, så vi mener ikke, der kan være nogen som helst fortolkningstvív. Et forslag om en isoleret nedsættelse af selskabsskatteprocenten er i strid med bogstav og ånd i den aftale, vi indgik med den daværende regering og Det Radikale Venstre i 1985.

Alle ved – og det siger Berlingske Tidende også bemærkelsesværdigt og enestående klart i sin leder i dag, hvis jeg må have lov til at citere:

»Sammenkædningen mellem selskabsskat, virksomhedsordning og kapitalafkast i samme skattniveau er ganske simpelt krumtappen i hele aftalekompleksets målsætning om at få bremset det lønnende i at sende kapital på rundtur i systemets forskellige skatteprocenter.«

Sådan er det, og sådan blev der talt om det mellem de mennesker, der i mere end et halvt år forhandlede skattereformen. Jeg ser i hvert fald, at den daværende skatteminister i Berlingske Tidende i går endda går forholdsvis langt i retning af at give ret i det synspunkt.

Jeg er ked af, at en række af de personer fra de forskellige partier, som var tæt med i forhandlingerne dengang, ikke længere er til stede. To af dem, nemlig CD's og Kristeligt Folkepartis ministre, er afgået ved døden i mellemtiden, og hr. Anders Andersen er som bekendt ikke længere i Tinget, hr. Palle Simonsen heller ikke.

Men der var ikke nogen tvív for dem, der deltog i forhandlingerne, om, at sådan var sammenhængen. Man kan også med citater fra selve skattereformaftalen belægge det meget præcist.

Vi havde godt nok fået vedtaget her i Folketinget selskabsskatteprocentforhøjelsen nogle måneder tidligere, men Det Radikale Venstre lagde især meget vægt på, at det blev taget med ind i aftalen, og at provenuet af selskabsskatteforhøjelsen blev anvendt til at få resten af skattereformen til at falde på plads.

Hvad angår beskatning af fonde og foreninger m.v., var det en selvstændig ny lovgivning, som udtrykkeligt og i alle detaljer er behandlet i aftalen; også den bryder man ind i med det lovforslag, der nu lægges frem.

Den daværende ordfører for Venstre, hr. Fogh Rasmussen, sagde ved første behandling,

af skattereformaftalen den 13. december 1985, hvis jeg må citere igen med formandens tilladelse:

»Venstre har i mange år ønsket, at der skal være skattemæssig ligestilling mellem selskaber og personligt ejede virksomheder. Det er nu opfyldt med skattereformen.«

Og lidt længere nede som argumentation omkring virksomhedsbeskatningen:

». . . en virksomhedsskat på 50 pct., altså samme sats som selskaber skal betale.« (Folketingets forhandlinger 1985–86, sp. 4713).

Der har ikke været nogen tvív om, at selskabsskatteprocent og virksomhedsskatteprocent var den samme. Virksomhedsskatteprocenten har jo end ikke den nuværende skatteminister på noget punkt benægtet er en integreret del af skattereformaftalen.

Det giver så i øvrigt nogle helt tossedede problemer i forhold til de små virksomheder, at man ikke kan tage det med ind, fordi man absolut vil ride alene og ride sammen med Fremskridtspartiet. Det har Håndværksrådet og hr. Traberg Smidt med stor klarhed påvist.

Jeg synes, at det er et brud på afgørende hensyn til den politiske anstændighed, når regeringen og partierne i aftalen vil insistere på at gennemføre dette lovforslag og gennemføre det isoleret, ikke kun fordi det er i strid med ånd og bogstav i aftaler. Man kan jo altid sige: Hvor længe holder aftaler? Det havde vi i øvrigt en lang diskussion om dengang. Berlingske Tidendes lederskribent i dag husker forkert, når han citerer hr. Anker Jørgensen for noget i januar 1986. Det var hr. Knud Heinesen i januar 1985 under forhandlingernes gang, der udtalte, at sådanne aftaler ikke varede evigt. Derfor insisterede de borgerlige partier på en afslutning på skattereformaftalen, der lyder som følger:

»Der kan ikke uden enighed mellem aftalparterne gennemføres ændringer i de ovenfor omtalte punkter, hvorom der er opnået enighed.«

Så klart var det.

Men det er ikke kun det med ånd og bogstav. Jo, det er måske især det med ånden, som man må lægge den helt afgørende vægt på, fordi meningen med disse sammenhænge var, at vi skulle undgå at genåbne et skattecirkus, at vi skulle punktere de mekanismer, der havde gjort det muligt at køre rundt med penge. Derfor var det så afgørende.